

14. gospićko glazbeno ljeto

od 5. lipnja do 3. srpnja 2013. godine

Poštovane dame i gospodo, cijenjena i vjerna publiko!

Srdačno vas pozdravljam i želim vam dobrodošlicu na početku ovogodišnje, četrnaeste po redu glazbene manifestacije *Gospičko glazbeno ljeto*.

Manifestaciju će svečanim koncertom otvoriti istaknuti profesionalni splitski glazbenici pod umjetničkim vodstvom međunarodno renomiranog austrijsko-hrvatskog violista i dirigenta Wladimira Kossjanenka ujedinjeni u ansambl Splitski virtuozi. Slijedit će ih mladi i nagrađivani klavirist Aljoša Jurinić i ugledni gitarist i profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu István Römer. Glazbenike koji će nastupiti na četvrtom koncertu imali smo već priliku slušati u Gospiću. Violinist Leonid Sorokow i klavirist Ruben Dalibaltayan muzicirali su kao članovi Amadeus trija Zagreb na svečanom otvorenju 11. gospičkog glazbenog ljeta.

Gosti iz Poljske, flautist Henryk Blazej i klaviristica Teresa Kaban, svojim će nastupom zaključiti ovogodišnje *Glazbeno ljeto*.

Posebno želimo istaknuti naše dugogodišnje pokrovitelje i sponzore te im izraziti zahvalnost za svekoliku potporu koju nam pružaju već dugi niz godina: Ministarstvu kulture Republike Hrvatske, Poglavarstvu Grada Gospića, Pučkom otvorenom sveučilištu „Dr. Ante Starčević“ u Gospiću, Privrednoj banci Zagreb, Hrvatskoj elektroprivredi, Županijskom radiju - Radio Gospiću, Hotelu „Ante“ te Foto i video studiju DANI-FOTO.

Zajedno sa svim članovima udruge Gospički glazbeni festival koji su sudjelovali u realizaciji festivala, zahvaljujemo se i vama - našoj vjernoj publici. Tako svi zajedno nastavljamo biti dijelom kulturnog života našega grada.

S poštovanjem,
Tvrтко Sarić, predsjednik Udruge

RASPORED KONCERATA

5. lipnja 2013.	SPLITSKI VIRTUOZI
Dirigent: Wladimir Kossjanenko
12. lipnja 2013.	ALJOŠA JURINIĆ , <i>klavir</i>
19. lipnja 2013.	ISTVÁN RÖMER , <i>gitara</i>
26. lipnja 2013.	LEONID SOROKOW (Austrija), <i>violina</i>
RUBEN DALIBALTAYAN (Armenija), <i>klavir</i>
3. srpnja 2013.	HENRYK BLAZEJ (Poljska), <i>flauta</i>
TERESA KLABAN (Poljska), <i>klavir</i>

**SVI KONCERTI ĆE BITI ODRŽANI U DVORANI PUČKOG OTVORENOG
UČILIŠTA „DR. ANTE STARČEVIĆ“ S POČETKOM U 20.30 SATI.**

Ulaz na koncerte je slobodan.

SPLITSKI VIRTUOZI

Dirigent: Wladimir Kossjanenko

F. von Suppé - Wl. Kossjanenko Uvertira iz opere *Laka kavalerija*

B. Britten

Simple symphony op. 4

Boisterous Bourree

Playful Pizzicato

Sentimental Sarabande

Frolicsome Finale

I. Tijardović

Mein Shimmy - Jazz-Band Shimmy

Loulou la languide - Fox-Trot

Na poticaj Glazbene mladeži i drugih kulturnih organizacija grada Splita udružili su se istaknuti profesionalni splitski glazbenici pod umjetničkim vodstvom međunarodno renomiranog austrijsko-hrvatskog violista i dirigenta Wladimira Kossjanenka i osnovali perspektivni gudački komorni orkestar *Splitski virtuoz*.

Za vrlo visoku profesionalnu razinu novoosnovanog ansambla i cjelokupnog projekta odgovorni su aktivni i nadasve međunarodno priznati glazbenici s dugogodišnjim iskustvom na koncertnim pozornicama diljem svijeta, a ujedno i profesori Glazbenog odjela Umjetničke akademije u Splitu – koncert-majstor Evgenia Epshtein (Izrael), violončelist Mihovil Karuza (Hrvatska) te violist Pavel Kandrasevič (Bjelorusija).

Gudački ansambl *Splitski virtuoz* želi povezati hrvatsku glazbenu tradiciju s europskim glazbenim centrima.

Posebna pažnja članova utemeljitelja *Splitskih virtuoza* usmjerena je prema odgoju glazbenika mlađe generacije kroz aktivno sudjelovanje u pripremi koncertnih programa ansambla kao i organiziranje majstorskih seminara. Posebnu ulogu u ostvarenju ovog cilja igra povezanost ansambla s međunarodnim glazbenim sveučilištima i institucijama.

Predsjednik Republike Hrvatske dr. Ivo Josipović, u znak podrške novom ansamblu, preuzeo je pokroviteljstvo nad prvom glazbenom sezonom ovog ansambla.

Wladimir Kossjanenko studirao je violu kod prof. Stopičeva i dirigiranje kod prof. Musina na konzervatoriju Nikolaj Rimski-Korsakov u Petrogradu. Tijekom studija bio je solo-violist i asistent dirigenta ansambla *Lenjingradskih solista*. Godine 1991. dolazi na poziv Claudia Abbada kao član orkestra *Gustav Mahler* u Beč, gdje je 1999. godine magistrirao *summa cum laude* na bečkom Universitatu für Musik u klasi prof. Kakuske.

Od 1996. do 1997. godine studirao je kod prof. Kugela na Kraljevskom konzervatoriju u Gentu/Belgija. Od 1993. do 1996. bio je stalni supstituent Bečkih filharmoničara. U razdoblju od 1994. do 1998. angažiran je u Filharmonijskom orkestru u Grazu kao prvi solo-violist.

Usavršavao se na majstorskim tečajevima Norberta Brainina (Amadeus Quartet), Waltera Levina (LaSalle Quartet), Güntera Pichlera (Alban Berg Quartet), Milana Škampe (Smetana Quartet), Joela Krosnika (Julliard Quartet) te Issaca Sterna.

Godine 1997. dobio je nagradu natjecanja *Lionel Tertis* u Engleskoj te nagradu švicarskog fonda *Perrenoud*. Od 1998. do 2007. bio je član poznatog gudačkog kvarteta *Hugo Wolf* u Beču. Godine 1999. dobiva *Europsku nagradu za komornu glazbu* u Parizu te 2003. nagradu *Pasticcio* austrijskog radija.

U proteklih 15 godina svirao je više od 500 solističkih i komornih koncerata u Europi, Aziji, Južnoj i Sjevernoj Americi. Nastupao je u znamenitoj dvorani Carnegie Hall New York, Suntory Hall Tokyo, Concertgebouw Amsterdam, Wigmore Hall i Royal Albert Hall London, Birmingham Symphony Hall, Berliner i Kölner Philharmonie, Herkules-Saal München, Tonhalle Zürich, Kongress i Konzerthaus Luzern, bečki Musikverein i Konzerthaus, Mozarteum Salzburg, Cité de la Musique Paris, Palais des Beaux-Arts Bruxelles, Čajkovski konzervatorij Moskva, Mariinsky Concert Hall Petrograd, kao i u okviru brojnih svjetski renomiranih festivala: Edinburgh, Colmar, Jeruzalem, Prag, Dortmund, Schwetzingen, Ženeva, Trondheim, Seoul, Tongyeong, Osaka, Buenos Aires, Havanna, Cervantino Guanajuato Mexico, L'été musical dans la vallée du Lot, Stars of the White Nights Petrograd, Carinthischer

Sommer, Styriarte, Klangbogen Beč, Schubertiade Schwarzenberg, Schubertiade Roskilde, Dubrovačke ljetne igre, Splitsko ljeto itd.

Wladimir Kossjanenko snimio je 8 nosača zvuka za *Gramolu*, *Atlantis Art*, *Extraplatte* i *Cam Jazz*. Snimao je za Radio France Paris, ORF, BBC3, Deutschland Radio Berlin, Süd-West-Funk Baden-Baden, Radio Suisse Romande, Minnesota Public Radio, televiziju *Unitel* Berlin, TV Irland, HRT, KBS Južna Koreja te NHK Japan.

Kao solist nastupao je s *Bavarskom komornom filharmonijom*, *Zagrebačkim solistima*, Filharmonijom Artura Rubinsteina Lodz, Festival orkestrom Jerusalem, Capellom *Lutheranum Beč* te *Zadarskim* i *Splitskim komornim orkestrima*. Bio je član žirija međunarodnih natjecanja u St. Andrews, Dubrovniku i Splitu. Predavao je na majstorskim tečajevima u Japanu, Austriji, Nizozemskoj, Velikoj Britaniji, Grčkoj i Hrvatskoj.

Kao dirigent nastupao je u Njemačkoj, Austriji i Hrvatskoj.

Djeluje kao izvanredni profesor za violu i komornu glazbu na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Godine 2012. osnovao je Gudački orkestar *Splitski virtuozi* i postaje njegov umjetnički ravnatelj i dirigent.

Austrijski skladatelj i dirigent **Franz von Suppé** (1819. – 1895.) rođen je u Splitu. Njegov otac, austrijski civilni službenik, radio je i živio s obitelji u Dalmaciji. Franz je prvu glazbenu poduku dobio od mjesnog crkvenog zborovođe a školovanje je nastavio u Cremoni učeći flautu i glazbenu teoriju. Boravak u Padovi, kamo je došao studirati pravo, više je koristio za uživanje u talijanskoj operi i usavršavanje skladateljske vještine kroz susrete s Rossinijem, Verdijem i Donizettijem s kojim je bio u daljem srodstvu. U Beč je došao na poziv direktora kazališta Franza Pokornyja. Uskoro preuzima mjesto dirigenta i, što je još važnije, dobiva priliku publici predstaviti svoja djela. Teatar je bio njegov život bilo da sklada operete, kazališne komade, balete, pjeva s članovima ansambla (bio je i izvrstan pjevač) ili dirigira izvedbom. Kasne godine života donijele su zaokret u skladateljskom nagnuću. Kazališne komade prapošnoga sadržaja zamijenile su skladbe sakralnoga sadržaja. Zanimljivo je kako su dva djela inspirirana djetinjstvom provedenim u Dalmaciji: Misa Dalmatica i opereta Povratak mornara.

Klavirist i skladatelj **Benjamin Britten** (1913. – 1976.) dominirao je britanskom umjetničkom glazbom 20. stoljeća. Autor je filmske glazbe, opera, baleta, komorne, vokalne, orkestralne i instrumentalne glazbe. Do četrnaeste godine bio je izvrstan

klavirist i violist sa značajnim skladateljskim opusom. Susret s uglednim skladateljem Frankom Bridgeom urodio je višegodišnjim uspješnim mentorstvom i cijeloživotnim prijateljstvom. Puno godina kasnije Britten će napisati djelo *Variations on a Theme of Frank Bridge* s dirljivom posvetom voljenom mentoru. Bez ikakvih problema položio je prijemni ispit na Royal Colege of Music zasluživši i stipendiju. Boravak u Londonu omogućio mu je uvid u aktualna europska glazbena događanja a pažnju su mu privukla djela Stravinskog, Mahlera, Šostakoviča, Berga i Schönberga. Školovanje je završio primivši i značajno priznanje Cobbett Chamber Music Prize za Fantaziju u f -molu napisanu za gudački kvartet. Unatoč želji da poslijediplomski studij nastavi kod Berga i Schönberga, popustio je pritisku posesivne majke i sugestijama autoriteta s Kraljevske akademije odustavši od daljnjeg školovanja. Vratio se u rodni Lowestoft gdje neumorno piše. Tad nastaje *Simple Symphony* temeljena na skicama iz rane mladosti. Djelo je posvetio svom profesoru viole, Andreju Alsonu.

Brittenovu pažnju privukla je filmska industrija čijim dijelom postaje zahvaljujući angažmanu filmskog producenta Alberta Cavalcantija. Vrlo se dobro snašao u novim okolnostima naučivši puno o filmskoj tehnici i zvučnim efektima kao i specifičnom pristupu tijekom pisanja filmske glazbe. Usporedo sklada i s velikim uspjehom prezentira svoja djela na međunarodnim festivalima i natjecanjima. Zajedno s producentom Ericom Crozierom, članom udruženja engleskih umjetnika okupljenih oko Brittena s ciljem produkcije i predstavljanja engleske opere široj europskoj publici te režiserom njegove prve i najuspješnije opere Peter Grimes, osnovao je Festival of Music and the Arts u Aldenburghu koji postoji i danas. Festival je najvećim dijelom posvećen predstavljanju djela klasične glazbe.

Britten je svojim bogatim i raznovrsnim opusom potvrdio status najznačajnijeg britanskog nacionalnog skladatelja prošlog stoljeća.

Ivo Tijardović (1895. – 1976.) široj je publici poznat kao skladatelj, ponajprije kao autor opereta *Mala Floramy* i *Splitski akvarel*. Manje je poznato kako je bio diplomirani glumac, scenograf i kazališni producent. Prekinuo je studij arhitekture u Beču osjetivši kako su scena i glazba mediji kroz koje se želi umjetnički izražavati. Pored producerskog posla u splitskom kazalištu, puno piše filmsku, komornu i vokalnu glazbu te opere i operete. U sva je djela utkao posebnost dalmatinskog melosa. Među istaknutijim djelima su, osim spomenutih opereta *Mala Floramy* i *Splitski akvarel* - koja se i danas izvode uz scensku modernizaciju, opere *Dimnjaci uz Jadran*, *Marko Polo* i *Dioklecijan* te operete *Pjero Ilo*, *Kraljica lopte*, *Jurek* i *Štefica*.

ALJOŠA JURINIĆ, *klavir*

J. Haydn

Sonata u E-duru, Hob. XVI/31

Moderato

Allegretto

Presto

F. Schubert

Sonata u A-duru, D664

Allegro moderato

Andante

Allegro

C. Debussy

Images

Cloches à travers les feuilles

Et la lune descend sur le temple qui fut

Poissons d'or

D. Kempf

Leptir svjetlosti

F. Chopin

Poloneza-fantazija u As-duru, op. 61

Aljoša Jurinić (Zagreb, 1989.) trenutno studira na Scuola di Musica di Fiesole u Italiji u klasi prof. Eliso Virsaladze. Diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Rubena Dalibaltayana, a dvije godine studija je proveo na Universität für Musik und darstellende Kunst u Beču u klasi prof. Noela Floresa. Završio je Glazbenu školu Pavla Markovca u Zagrebu u razredu prof. Jasne Reba.

Višestruko je nagrađivan na državnim i međunarodnim natjecanjima za mlade pijaniste. Dobitnik je prve nagrade na državnim natjecanjima 2001. i 2003. te na međunarodnim natjecanjima u Saleu i Goriziji (Italija, 2001.), Beču (2002.), Zagrebu (Zlatko Grgošević: 2000., 2002. i 2006.; Etide i skale: 2004.), Rijeci (Lions, 2007.) i Osijeku (EPTA, 2007.).

Pobjednik je međunarodnog natjecanja *Euroregione* u Udinama (2009.) i 9. međunarodnog pijanističkog natjecanja *Grand Prize of Piano Mendelssohn* (Taurisano, Italija, 2009.). Dobitnik je *Rektorove nagrade za akademsku godinu 2008./2009.*, kao i *Posebnog priznanja rektora Sveučilišta u 2012. godini*. U 2010. godini dobio je *Nagradu Hrvatske glazbene mladeži Ivo Vuljević* za najistaknutije glazbeno ostvarenje.

Svoj najveći uspjeh Aljoša Jurinić je ostvario 2012. godine pobjedivši na glasovitom pijanističkom natjecanju *Robert Schumann* u Zwickauu. Ranije iste godine dobio je prvu nagradu na 3. međunarodnom pijanističkom natjecanju *Encore! Shura Cherkassky* u Milanu. Dobitnik je i nagrade *Mladi glazbenik godine*, koju dodjeljuje Zagrebačka filharmonija za 2012. godinu.

Nastupao je solistički ili uz pratnju orkestra u zemlji i brojnim europskim državama, predstavivši se na značajnim festivalima kao što su Splitsko ljeto, Nohant (Francuska), From Easter to Ascension (Tbilisi, Gruzija), Kijevske ljetne glazbene večeri (Ukrajina), Serate Musicali (Milano) i drugima.

Austrijski skladatelj i dirigent **Joseph Haydn** (1732. - 1809.) živio je u vrijeme kada je opstanak svakoga glazbenika ovisio isključivo o naklonosti imućnih pripadnika vladajućih krugova. Redovito su to bili kraljevi, prinčevi, grofovi ali i crkveni velikodostojnici u službi klera. Godine 1761. Haydn je prihvatio službu kapelmajstora na dvoru ugledne obitelji Esterházy. Nikolaus Esterházy, glava obitelji i veliki zaljubljenik u glazbu na dijelu posjeda sagradio je lutkarsko kazalište te kazalište sa četiristo mjesta za operne izvedbe. Bila je to najraskošnija europska palača nakon Versaillesa. Carica Marija Terezija jednom je prilikom izjavila: „Kada želim uživati u operi, odem do Esterházyjevih.“ Cijeli Haydnov život vrtio se oko orkestra od 20-tak izvođača kojim je ravnao. Njegove su dužnosti bile brojne. Brinuo se za sve potrebe orkestra, komponirao za dvorske prigode, obavljao administrativne poslove, birao program i izvođače te ravnao izvedbama. Koncerti su bili svaki tjedan, utorkom i subotom, od 14 do 16 sati. Nikolaus Esterházy uživao je svirajući *violu da gamba* kao član orkestra. Haydn je bio odlučan i precizan dirigent. Inzistirao je na poštivanju tempa i jasno diferenciranim razlikama u

stupnjevima dinamike. Od 1780. do 1790. godine dirigirao je više od tisuću izvedbi talijanske opere, a da nismo pribrojili izvedbe u pratnji lutkarskih opera i ostalih dvorskih prigoda. Nije bila rijetkost da se s orkestrom uputi na turneju. Dirigirao je sjedeći za klavirom i sudjelujući aktivno u izvedbi kao dirigent i član orkestra. Koliko god mu je bilo teško, razumio je i cijenio povlaštenu poziciju koju mu je ovaj posao donosio. Prema članovima orkestra bio je zahtjevan kada je bila u pitanju izvedba, ali brižan i pažljiv kada su bila u pitanju njihova prava. Zalagao se za bolju plaću članova orkestra, za nove uniforme i bolje instrumente. Budući da je kao čovjek bio pristojan i ljubazan, uživao je naklonost kolega i publike. Nikada nije brinuo za konkurenciju, nikada nije bio zavidan ili zloban. Uvijek je s ponosom isticao prijateljstvo s Mozartom i veličinu njegova talenta kojim je premašio suvremenike. Iako je većinu života proveo u službi Esterházyjevih, to mu nije smetalo. Nije ga zaslijeplilo blještavilo visokoga društva. I dalje je najviše volio društvo glazbenika i ljudi iz svoje klase. Mnogi su ga željeli u svojoj službi dijelom stoga što se izvrsno nosio s mnogobrojnim obvezama, dijelom stoga što je bio diskretan i potpuno nezainteresiran za dvorske intrige. Velika je Haydnova ostavština, osobito u inovativnom smislu. Mogli bismo ga nazvati ocem simfonije, gudačkoga kvarteta i sonatne forme. Zanimljivo je kako je imao brata Michaela kojega su smatrali talentiranijim od Josepha. Michael je radio kao voditelj biskupova orkestra u Salzburgu. I on je bio skladatelj, ali, začudo, njegova su djela iznimno rijetko na koncertnom repertoaru. Opus Josepha Haydna obuhvaća oko 200 djela s *violom da gambom*, Nikolausovim omiljenim instrumentom, čak 104 simfonije, 83 gudačka kvarteta, 60 klavirskih sonata, klavirske koncerte, opere, mise i oratorije.

Prva asocijacija na spomen imena velikog austrijskog skladatelja **Franza Schuberta** (1797. - 1828.) zacijelo je *Ave Maria* koju je skladao 1825. godine za glas i klavir kao dio ciklusa solo pjesama na poeziju Sir Waltera Scotta. Nije poznato tko je originalni tekst zamijenio riječima molitve na latinskom jeziku ali zanos i ganuće milijuna vjernika opravdava ovaj neobičan postupak.

Prvu glazbenu poduku dobio je od oca a temeljito je obrazovanje stekao tijekom školovanja na carskom Stadtkonviktu od 1808. do 1813. godine. Bio je bistar i vrijedan, odličan klavirist, violinist i vrlo dobar skladatelj. Svi profesori divili su se njegovu skladateljskom talentu nerijetko priznajući kako ga nemaju što za naučiti. Prve gudačke kvartete napisao je za obiteljski kvartet u kojem je svirao violu zajedno s braćom na violinama i ocem na violončelu. Za vrlo kratkog života napisao ih je još petnaest. Ostatak opusa broji gotovo tisuću djela. Pisao je brzo i lako. U samo jedno popodne dovršio je *Gretchen za vretenom* i *Vilinskog kralja*-solo pjesme koje su ga proslavile. Uz klavirske minijature, klavirske sonate, klavirske duete, opera, liturgijsku glazbu, djela za različite komorne ansamble napisao je i devet

simfonija među kojima je i poznata *Nedovršena* u h-molu. Jedina dva stavka simfonije priložio je tijekom primanja u počasno članstvo austrijskog glazbenog kluba. Zašto je nije dovršio-ostala je zauvijek tajna.

Za života mu je tiskano jako malo djela pa se ne može govoriti niti o velikoj popularnosti unatoč tome što je među kolegama bio cijenjen.

Ponovnom interesu pridonijeli su Schumann, Brahms, Mendelssohn i Liszt kao i pjevači kojima su Schubertove pjesme redovito na repertoaru solističkih koncerata.

„Moramo pod svaku cijenu sačuvati ovu čaroliju svojstvenu glazbi, budući da je glazba, od svih umjetnosti, najbliža čaroliji.“ Riječi su to francuskog skladatelja **Claudea Debussyja** (1862. - 1918.). Pariški je konzervatorij upisao sa svega 11 godina učeći klavir, kompoziciju i teoretske predmete od vrlo utjecajnih francuskih glazbenika onoga vremena (C. Francka, A. F. Marmontela...). Po završenom studiju nije imao problema s angažmanima jer je bio briljantan klavirist. Svoje skladateljsko umijeće iskušao je prijavivši se na natjecanje Prix de Rome. Skladbom *L'Enfant prodigue* pobijedio je zasluživši stipendiju za četverogodišnji nastavak studija na francuskoj akademiji u Rimu. Nažalost, Debussy nije volio Rim, talijansku operu, samostanske zidine u kojima je akademija bila smještena niti sjećanje na godine provedene u Italiji. Neobično, ali istinito. Dugačak je popis Debussyjevih djela koja su pronašla put do srca slušatelja. Premda su mu uzori bili velikani poput Bacha, Mozarta, Liszta, Beethovena, Chopina i Stravinskog, nije nimalo lako pronaći poveznice i jasne tragove utjecaja velikih majstora. Debussyjev stil je originalan i jedinstven. Pravu muku stvorio je analitičarima koji su njegova djela analizirali kanonima klasične glazbe. Kao da je Debussy to i želio - pomutiti svima razum čudesnim koloritom, neobičnim tonskim plohama, prozračnim harmonijama, neočekivanim disonancama, modulacijama i prisiliti nas da se - lišeni razuma - prepustimo čaroliji koju stvara njegova glazba.

Davorin Kempf (Virje, 1947.) na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je glasovir 1971. (Stjepan Radić), dirigiranje 1972. (Igor Gjadrov), te kompoziciju 1973. godine (Stjepan Šulek). Usavršavao se u kompoziciji (kao stipendist DAAD-a) na *Hochschule für Musik und darstellende Kunst* u Stuttgartu 1975.-76. (Milko Kelemen, Erhard Karkoschka) te na *Musikhochschule Köln* 1976.-77. godine (Mauricio Kagel, Joachim Blume, Hans - Ulrich Humpert). Završio je magistarski studij iz kompozicije/glazbe (stipendija: *Fulbright*) na *University of Iowa*, Iowa City, SAD (Donald Martin Jenni, Kenneth Gaburo) postigavši 1990. godine akademski stupanj *Master of Arts (Music)*. Godine 1994. i 1997. boravio je (kao stipendist DAAD-a) na kraćim studijima i istraživanjima na *Technische Universität Berlin, Elektronisches Studio* (Folkmar Hein). Doktorirao je na *Freie Universität Berlin, Fachbereich Philosophie und Geisteswissenschaften* (Albrecht Riethmüller) 2006.

godine. Redovni je profesor na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu (u Odsjeku za kompoziciju i glazbenu teoriju) od 1995. godine. Od 1996. do 2004. godine bio je umjetnički ravnatelj Požeških orguljaških večeri. Od 1. lipnja 2012. u dvogodišnjem je statusu *rezidencijalnog skladatelja* Zagrebačke filharmonije. Njegove su skladbe izvođene na koncertima i glazbenim festivalima u Hrvatskoj i inozemstvu (Njemačka, Austrija, Švicarska, Italija, Portugal, Slovačka, Češka, Slovenija, Srbija, Bosna i Hercegovina, Francuska, Engleska, SAD, Kanada, Japan, Rusija, Ukrajina, Irska, Belgija itd.) te u različitim radijskim i televizijskim emisijama. Njegovu doktorsku disertaciju *Symmetrie und Variation als kompositorische Prinzipien: Interdisziplinäre Aspekte* objavila je 2010. godine njemačka izdavačka kuća *Books on Demand*, Norderstedt. Autor je glazbenih emisija za Hrvatski radio. Predavanja o glazbi održao je između ostalog na Institutu Ruđer Bošković u Zagrebu, Međunarodnom znanstvenom simpoziju *CroArtScia2011, Symmetry: Art&Science* u Zagrebu, sveučilištima u Iowa Cityju, Grazu, Ljubljani i Mariboru, te na međunarodnim kongresima u San Franciscu, Dublinu i Washingtonu, D.C. Dobitnik je godišnjih nagrada „Josip Štolcer Slavenski“ i „Vladimir Nazor“ (1986. i 2012.), diskografske nagrade Porin 2011. u kategoriji „najbolja skladba klasične glazbe“ te nagrada *International Award of Recognition* (1991.) i *Twenty-Five Years Achievement Award* (1992) Američkog biografskog instituta.

Potraga za umjetničkim ishodištem **Frédérica Chopina** (1810. – 1849.) vraća nas na početak njegove životne priče, u rodnu Varšavu. Iako je Varšava bila daleko od velikih europskih središta umjetnosti i kulture, nije bila i izolirana. Pohodili su je veliki umjetnici onoga vremena tako da je mladi Chopin imao priliku čuti Hummela, Paganinija i mnoge druge glazbenike. U koncertnim je dvoranama mogao osjetiti nadahnuće i poziv da sam postane glazbenikom, ali je uistinu teško objasniti jedinstveni kut gledanja na klavirsku tehniku, harmonizaciju te izbor formi u kojima će skladati. Neupitna je njegova prirođena mišićna virtuoznost i izvrstan sluh. Zagovarao je promišljanje pokreta bez instrumenta, takozvano „vježbanje u mislima“. Slabašna fizička konstitucija, te tuberkuloza koja ga je polagano ali sigurno izjedala, nisu dopuštali poznati „Lisztov“ forte. Chopin je zato krenuo u suprotnom smjeru. Razvio je piano velike profinjenosti a terminu *rubato* je dao novo značenje. Pariz, u koji je došao 1831.godine, ga je obožavao. Svirao je samo u salonima pred ne više od tristo ljudi. Njegove Poloneze i Mazurke zvučale su posve egzotično pariškoj publici. Mnogobrojnim djelima nije davao programske naslove. Zasluga je to editora nakon njegove smrti. U cjelokupnom opusu zamjetan je poljski folklor. Chopin ga ne uvodi silom, on nije temelj na kom promišljeno gradi skladbu – melodije daleke domovine živjele su kao nedjeljivi dio njegovog glazbenog identiteta.

ISTVÁN RÖMER, gitara

Luka Sorkočević

Sonata

Allegro moderato

Andante sostenuto

Allegro

(obr. Xh. Sahatxhija)

Anđelko Klobučar

Sonata

Allegro risoluto

Largo

Allegro scherzando

Vojislav Ivanović

Café – komadi

Preludij

Valcer

Uspavanka

Improvizacija i ples

Nostalgija

Tango

Dušan Bogdanović

Jazz sonata

Allegro non troppo, molto ritmico

Lento

Andante – Allegro moderato

Allegro molto

István Römer (Zagreb, 1962.) gitaru je studirao u razredu Marge Bäuml-Klasinc na Hochschule für Musik und darstellende Kunst u Grazu i na Muzičkoj akademiji u Zagrebu gdje je završio studij u razredu Darka Petrinjaka. Početak njegove karijere bio je obilježen mnogobrojnim nagradama na međunarodnim natjecanjima, od kojih valja izdvojiti prve nagrade koje je sredinom osamdesetih godina prošloga

stoljeća osvojio u njemačkom Mettmannu, na Segovijinom natjecanju u Palma de Mallorci i nešto poslije u Viña del Maru u Čileu. Nakon toga učestalo je nastupao u Europi, Latinskoj Americi i Aziji kao solist, u duetu s čelistom Valterom Dešpaljom i klarinetistom Milkom Pravdićem. U Zagrebačkom gitarskom triju svira s Darkom Petrinjakom i Goranom Listešom od osnutka ansambla 1984. godine. Römer je redoviti profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

Povjesničari bilježe kako je hrvatski skladatelj **Luka Sorkočević** (1734. - 1789.) potomak obitelji Sörgo koja se tijekom 13. stoljeća doselila u Dubrovnik. Obitelj je ubrzo stekla naklonost puka, ali i uglednih vijećnika pruživši nesebičnu pomoć nesretnicima stradalim u požaru koji je 1296. godine uništio Grad. Od tada, u znak zahvalnosti i poštovanja, članovi obitelji Sörgo postaju cijenjeni građani Republike. Sve do njene propasti 1806. godine aktivno sudjeluju u svim aspektima života Dubrovnika, od kulturnog do političkog. Tako je i Luka Sorkočević, uz skladateljski angažman, djelovao i kao diplomat pregovarajući o interesima Republike s Francuzima i Josipom II. u Beču. Poznata su i njegova prijateljstva s Haydnom, Glückom, Fortisom, Bajamontijem te poznatim pjesnikom i libretistom Metsazijem. Sorkočević svoja djela nije datirao, često niti potpisivao. Dodajmo kako je pisana građa iz koje možemo doznati više detalja iz njegova života ili skladateljskog promišljanja oskudna. Osim sedam dovršenih simfonija koje zauzimaju centralno mjesto njegova opusa, ostatak čine instrumentalna te nekoliko vokalnih djela pohranjenih u arhivu franjevačkog samostana Male braće u Dubrovniku.

Hrvatski skladatelj i orguljaš, akademik **Andelko Klobučar** (1931.) kompoziciju i orgulje učio je od eminentnih domaćih i stranih glazbenika i pedagoga. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je na Historijsko-teoretskom odjelu s radom na temu „Djela Franje Dugana“. Istodobno je studirao kompoziciju kod Mila Cipre i orgulje kod Franje Lukačića. Orgulje je usavršavao u Salzburgu kod Antona Nowakowskog, a kompoziciju u Parizu kod Andréa Joliveta. Glazbeni opus čine djela pisana na poticaj glazbenika i komornih ansambala, sakralna glazba te glazba za animirane, dokumentarne i igrane filmove. Kao pedagog radio je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu na kolegijima polifonije, glazbenih oblika i stilova te solfeggia. Kao voditelj Instituta za crkvenu glazbu pri Teološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu predavao je kolegije fuge te osnove polifone kompozicije i improvizacije. U razdoblju od 1958. do 1996. godine bio je orguljaš prvostolne crkve u Zagrebu gdje je, prema riječima dr. sc. Zdenke Weber, „...kao vjeran i nezamjenjiv glazbenik, čije je pomno praćenje katedralnoga zbora, posvećivanje glazbi za liturgijske obrede i napose nadasve inventivno improviziranje na orguljama uzdizalo srca vjernika i

obogaćivalo posvećenost misnoga slavlja“. Za mnogostruki doprinos glazbenoj umjetnosti primio je brojne nagrade i priznanja među kojima su: *Nagrada Milka Trnina* Hrvatskog društva glazbenih umjetnika, Vjesnikova *Nagrada Josip Slavenski*, *Nagrada Vladimir Nazor* za životno djelo, *Nagrada grada Zagreba*. U dva navrata nagrađen je diskografskom *Nagradom Porin*, Hrvatsko društvo glazbenih umjetnika ovjenčalo ga je *Nagradom za životno djelo Lovro pl. Matačić* 2011. godine, a 1996. godine dodijeljeno mu je odlikovanje Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića za zasluge u kulturi.

Sonatu za gitaru Anđelko Klobučar je napisao za Ištvána Röméra, a on ju je prvi put izveo 13. studenoga 1992. na Glazbenoj tribini Opatija.

Bosansko-hercegovački skladatelj **Vojislav Ivanović** (1959.) gitaru je diplomirao na atenskom konzervatoriju u razredu Costasa Cotsiolisa, a kompoziciju u rodnom Sarajevu u razredu Vojislava Komadine. Dobitnik je nagrada i priznanja za gitaristički i skladateljski umjetnički angažman. Njegov opus, očekivano, broji skladbe i koncert za gitaru, ali i skladbe za druge solo instrumente (violončelo, klavir, flautu), gudački kvartet, komorne ansamble, film i kazalište. Naklonost jazz improvizaciji ostvario je dijelom kao član Levantin jazz trija, a dijelom promovirajući vlastite skladbe u suradnji s eminentnim jazz glazbenicima. Café – komadi, njih šest, Ivanović je napisao tijekom studija u Ateni (1985./86.). Temelje se na improvizacijama koje su on i njegove kolege glazbenici izvodili u slobodno vrijeme. Tako su ovi komadi posveta jednom lijepom razdoblju skladateljeva života. Danas je Vojislav Ivanović profesor gitare na Muzičkoj akademiji u Sarajevu, a njegove skladbe redovito objavljuje ugledna izdavačka kuća Chanterelle.

Kritičari **Dušana Bogdanovića** (1955.), uz Lea Brouwera, svrstavaju među najvažnije skladatelje za gitaru prošlog stoljeća. U Ženevi je studirao kompoziciju (P. Wissmere i A. Ginastera) i gitaru (M. L. São Marcos). Osim nagrada koje je osvojio kao gitarski interpret i skladatelj, valja istaknuti i recital koji je održao u dvorani njujorškog Carnegie Halla. Kritičari se slažu kako je Bogdanovićev stil sinteza klasike, jazz, ali i folklornih idioma. U skladateljskom opusu djela za gitaru zauzimaju posebno mjesto bilo da se radi o skladbama za gitaru solo, za gitaru kao dio komornog ansambla ili za gitaru i orkestar. Pa ipak, stvaralački nerv ga tjera na istraživanje zvuka i izvođačkog korpusa. Tako je, u suradnji s kiparom Stephenom Freedmanom, napisao skladbu za šest keramičkih gongova *To Where Does The One Return*. Njegove skladbe za gitaru solo su na koncertnom repertoaru i nosačima zvuka eminentnih svjetskih gitarskih interpretata (Scotta Tennanta, Eduarda Isaaca, Zorana Dukića i dr.). Danas je profesor na konzervatoriju u Ženevi. Uz pedagoški rad autor je i teoretskih radova za gitaru te knjige eseja *Ex Ovo*.

LEONID SOROKOW (Austrija), *violina* RUBEN DALIBALTAYAN (Armenija), *klavir*

P. Dešpalj

Romantični intermezzo

F. Geminiani

Sonata u c-molu

Largo

Allegro moderato

Siziliane

Allegro ma non troppo

C. Franck

Sonata u A-duru

Allegro ben moderato

Allegro

Recitativo-Fantasia, Ben Moderato

Allegro poco mosso

C. Saint-Saëns

Introdukcija i Rondo Capriccioso

Leonid Sorokow započeo je učiti violinu s pet godina na glazbenoj školi u rodnom Petrogradu, Rusija. Srednju školu za nadarene završio je u klasi prof. A. Knaifela a Konzervatorij u Moskvi kod prof. J. Jankeleviča i prof. E. Čugajeve kao jedan od najboljih studenata generacije. Poslijediplomski studij nastavio je kod prof. V. Klimova. Tijekom školovanja osvajao je prva mjesta na državnim natjecanjima a 1979. godine pobijedio je na međunarodnom natjecanju u Montrealu. Od 1979. koncertira kao solist u Rusiji, Njemačkoj, Italiji, Mađarskoj, Finskoj i ostalim europskim zemljama. Kao prvi koncertni majstor i solist „Mo-

skovskih solista“ pod ravnanjem J. Bashmeta u razdoblju od 1986. do 1991. godine koncertira širom svijeta te sa spomenutim ansamblom svira u svim svjetskim centrima (Carnegie Hall, New York, Barbican; Queen Elizabeth Hall, London; Sydney Opera House, Sydney; Melbourne Opera House, Melbourne; Santory Hall, Tokio; Musikverein, Beč; Concertgebouw, Amsterdam; Berlinska filharmonija; Kölnska filharmonija; Salle Pleyel i Theatre des Champs Elysees, Pariz; Herkules-Saal, München i Sala Verdi, Milano). Snima gramofonske ploče za RCA Victor. Nakon preseljenja ansambla u Francusku postaje umjetnički voditelj „Moskovskih solista Montpellier“. Sljedeće četiri godine na mjestu je drugog koncertnog majstora ansambla „New European Strings“ pod ravnanjem D. Sitkovetzkog. Od 1996. godine postaje austrijski državljani i nastavnik violine na Muzičkoj akademiji u Beču, asistent prof. Dore Schwarzberg. Svirao je komorne koncerte kao partner D. Sitkovetzkog, O. Kagana, N. Gutmana, J. Bashmeta, D. Geringasa, K. Kashkashiana i drugih. Docent je na međunarodnoj ljetnoj školi „Musica Pannonia“ u Stadtschleiningu, a redovito održava seminare u Sloveniji i Hrvatskoj. Kao član „Wiener Mozart trija“ snimio je dva nosača zvuka s djelima Beethovena i Smetane kod Koch Discover. Albumi su ocijenjeni kao iznimno dobri u časopisima poput Classic CD London i The Daily Telegraph. Od 2001. radi kao izvanredni, a od 2002. kao redoviti profesor violine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Njegovi studenti osvajali su brojne nagrade na raznim državnim i međunarodnim natjecanjima. Uz klavirista Rubena Dalibaltayana i violončelista Krešimira Lazara član je „Amadeus trija Zagreb“.

Klavirist **Ruben Dalibaltayan**, prepoznat kao vrlo nadareno djete u rodnome Erevanu, glavnome gradu Armenije, već je u dobi od deset godina održao svoj prvi solistički koncert. Dvije godine nakon toga uslijedilo je i značajno muzičko priznanje na Prvom nacionalnom *Babadžanyan* klavirskom natjecanju zahvaljujući kojem je izveo 2. klavirski koncert Beethovena u pratnji armenskog Nacionalnog

simfonijskog orkestra. Nakon školovanja i osvajanja više nagrada na nacionalnoj

razini, studije nastavlja na Muzičkoj akademiji „Gnesin“ u Moskvi gdje je diplomirao u klasi prof. A. Bergardta. Postdiplomski studij završio je u klasi prof. V. Kastelskog na moskovskom Državnom konzervatoriju „P. I. Čajkovski“ gdje postiže zvanje magistra. Laureat je deset međunarodnih natjecanja u različitim zemaljama. Godine 2003. osvaja Drugu nagradu stručnog žirija i Specijalnu nagradu publike na drugom po redu EPTA međunarodnom klavirskom natjecanju *Svetislav Stančić* u Zagrebu (Hrvatska). Održao je niz solističkih koncerata i sudjelovao na različitim koncertima u Armeniji, Bosni i Hercegovini, Hrvatskoj, Sloveniji, Crnoj Gori, Kini, Italiji, Nemačkoj, Švicarskoj, Kazahstanu, Moldaviji, Portugalu i Rusiji. Kao solist nastupao je i s Nacionalnim simfonijskim orkestrima zemalja kao što su Kazahstan, Armenija, Moldavija, Kina, Hrvatska, Bosna i Hercegovina. Dobitnik je Međunarodne nagrade „Alexis Weissenberg“. Paralelno s izgradnjom svoje pijanističke karijere Ruben Dalibaltayan djeluje na planu muzičke pedagogije. Godine 2000. preselio se u BiH gdje je preuzeo mjesto profesora na Muzičkoj akademiji u Sarajevu. Mjesto profesora na Muzičkoj akademiji u Zagrebu preuzima 2005. Održava niz seminara u Zagrebu, Makarskoj, Rijeci, Osijeku, Dubrovniku, Puli, Celju itd. Tijekom zadnjih godina Ruben je održao veliki broj koncerata u Hrvatskoj, od kojih treba istaknuti nastupe s orkestrom Zagrebačke filharmonije u Velikoj dvorani „Vatroslav Lisinski“, s orkestrom Riječke filharmonije, Zagrebačkim komornim orkestrom, recitale u okviru ciklusa „Pianofortissimo“ u Velikoj dvorani „Vatroslav Lisinski“ i HGZ-u kao i nastupe u Splitu, Rijeci, Dubrovniku, Puli i dr. Također nastupa u klavirskom duu sa suprugom Julijom Gubajdulinom, a 2008. zajedno s kolegama iz Muzičke akademije Krešimirom Lazarom i Leonidom Sorokowim osniva „Amadeus trio“ Zagreb. O njegovoj umjetnosti izrečene su brojne pohvale istaknutih glazbenika i kritičara: „...Rubenovo sviranje nije samo visoko profesionalno, nego je uvijek inteligentno i zanimljivo... On kombinira jedinstvene oblike na polju suptilne interpretacije i ljepote zvuka... U njegovim izvedbama čujem meni uvijek nešto novo i ne samo novo već uzbudljivo.“ (Lazar Berman).

Dirigent i skladatelj **Pavle Dešpalj** (1934.) maturirao u Zadru 1952. diplomirao kompoziciju 1960. na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu u klasi prof. Stjepana Šuleka. Godine 1961. osniva zadarske Glazbene večeri u sv. Donatu i Zadarski komorni orkestar. Od 1962. do 1967. je šef dirigent Simfonijskog orkestra RTZ. Od 1968. je dirigent, a od 1970. do 1981. i glazbeni ravnatelj Floridskog simfonijskog orkestra i Opere u Orlandu na Floridi. Od 1981. do 1986. je šef dirigent Zagrebačke filharmonije. Od 1981. do 1983. ujedno je i ravnatelj glazbenog

programa Dubrovačkih ljetnih igara. Od 1987. do 1995. redoviti je profesor dirigiranja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Od 1995. do 1998. dirigent je Tokyo Geidai filharmonije i profesor na Tokijskom nacionalnom sveučilištu. Od 1998. do danas šef je dirigent Hrvatskog komornog orkestra. Od 2000. - 2009. šef dirigent je Splitskog komornog orkestra. Gost dirigent je uglednih hrvatskih orkestara kao i Opere i Baleta HNK. 2010. postaje umjetnički vođa i dirigent *Mozartina* - nedjeljnih matineja Simfonijskog orkestra RTV Slovenije. Godine 2011. postaje šef dirigent Simfonijskog orkestra HRT. Pavle Dešpalj je vodio zagrebačke orkestre na brojne turneje po gotovo svim zemljama Europe, te po Americi i Dalekom istoku. Gost je dirigent u prestižnim inozemnim simfonijskim orkestrima u Luksemburgu, Toulouseu, Milanu, Frankfurtu, Bratislavi, Salzburgu, Budimpešti, Bukureštu i Moskvi. Također je ravnao Londonskom kraljevskom filharmonijom, moskovskim Ruskim državnim simfonijskim orkestrom, Novosibirskom filharmonijom, Pitsburškim simfonijskim orkestrom, Čikaškim Festivalskim orkestrom u Grand Parku, Tokijskom filharmonijom, Tokijskim simfonijskim orkestrom te Operama u Tokiju i Yokohami. Snimio je nosače zvuka za Croatia records, Cantus (HDS) i Opus (Bratislava), te za radio stanice HRT, RTV Slovenije i Hessischer Runfunk (Frankfurt). Najčešće izvođene i snimane Dešpaljeve skladbe su Passacaglia i fuga za klavir i gudače (tiskao MIC), Tri koralne predigre za komorni orkestar (tiskalo Hrvatsko Društvo Skladatelja Ars Croatica), Varijacije za orkestar (tiskao MIC), Koncert za violinu i orkestar (tiskao MIC), Koncert za alt saksofon i gudače (tiskali HDS Ars Croatica, američka Southern Music Company i Splitsko filharmonijsko društvo), Koncert za violončelo i gudače (tiskalo HDS Ars Croatica), Dva guslačka hira (tiskalo HDS Ars Croatica) i Svečana Parada za rogove i orkestar (tiskala HAZU). Pavle Dešpalj je dobitnik Nagrade grada Zagreba 1965., Konzilija centralne Floride za znanost i umjetnost 1978., M. Trnina 1980., J.Š. Slavenski 1990., V. Nazor 1992., Orlando 1993. i 2006. Godine 1994. primio je posebno priznanje Ministarstva kulture RH i 1996. odlikovanje Predsjednika RH redom Danice Hrvatske s likom Marka Marulića. Dobitnik je nagrade I. Lukačić 1999., Nagrade Ministarstva kulture RH za 2002. nagrade Zlatno zvono 2004., Nagrade za životno djelo Vladimir Nazor 2005., nagrade Judita 2005. i Nagrade grada Zadra za životno djelo 2006. Dobitnik je nagrade Porin 1997., 2002., dva puta 2005., 2009. i 2010. nagrade za životno djelo. 2012. dobio je Nagradu Lovro pl. Matačić. Pavle Dešpalj je bio član međunarodnih žirija dirigentskih natjecanja u Zagrebu, Budimpešti i Tokiju. Počasni je šef dirigent Simfonijskog orkestra HRT, doživotni počasni šef dirigent Hrvatskog komornog orkestra, počasni dirigent Zadarskog komornog orkestra, počasni član Varaždinskog komornog orkestra i Hrvatskog društva glazbenih umjetnika, počasni je građanin Daytona Beacha, profesor emeritus Tokijskog nacionalnog Sveučilišta i redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Od 2004. - 2010. godine Pavle Dešpalj bio je potpredsjednikom Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

Talijanski skladatelj, violinist i glazbeni teoretičar **Francesco Saverio Geminiani** (1687. – 1762.) rođen je, baš kao i Giacomo Puccini i Luigi Boccherini, u Lucci, prelijepoj pokrajini na sjeveru Toskane. Nije potpuno sigurno od koga je i gdje Geminiani primio prvu glazbenu naobrazbu, ali vrlo je vjerojatno to bio njegov otac, i sam violinist u službi lokalnog orkestra. Mladost je proveo u gradovima rodne Italije gdje je imao priliku učiti od istinskih veličina svoga vremena. Tako je za boravka u Milanu učio violinu kod znamenitog C. Lonatija, u Rimu kod A. Corellija te u Napulju kompoziciju kod A. Scarlattija. Tijekom boravka u Napulju preuzeo je vodstvo opernog orkestra i mjesto koncert-majstora. Njegova virtuoznost i sviračka vještina bili su neupitni, ali je bio jako kritiziran od strane kolega glazbenika iz orkestra, ponajviše zbog silnog odstupanja od ravnomjernog pulsa, neočekivanih *acceleranda* i *rubata*. Orkestru je bilo nemoguće slijediti ga u njegovim improvizacijama i bravurama. Zaradio je čak i nadimak *il furibondo* (bijesni). Budući da su prigovori bili sve glasniji i oštrij, povukao je vrlo mudar potez – odselio je u London. Još je i Händel imao problema s engleskom javnosti koja mu je zamjerala „uvoz“ europskih glazbenika za potrebe produkcija opera i oratorija. Malo ih je željelo razumjeti kako je razlog tomu svirački bitno slabiji gudački korpus orkestra. Geminiani je stoga bio vrlo dobro prihvaćen i kao violinski virtuoz i kao violinski pedagog koji je pokazao interes da englesku gudačku školu podigne na višu razinu. Pored pedagoškog rada s učenicima od kojih su mnogi bili iz uglednih obitelji, Geminiani je i skladao. Iako mu kritičari zamjeraju jaku refleksiju Corellijeva stila, čemu može zahvaliti popularnost jer je Corelli na Otoku bio omiljeni skladatelj, bilo bi ga nepravедno optužiti za jeftino plagijatorstvo. On zaista u skladateljskom opusu nije ničim inovativnim pridonio ukupnom razvoju skladateljskih tehnika, ali je, posebno u kasnijim djelima, formirao vlastiti stil koji pristaje unutar odrednica svoga vremena. U dokumentima se spominje i njegovo bavljenje nečasnom trgovinom umjetninama zbog čega je zamalo završio u zatvoru. Česta putovanja na relaciji Pariz-London-Doublin koristio je za nabavu umjetnina, ali i promociju vlastitih djela. Skladao je pedesetak koncerata, uključujući i obrade Corellijevih, prema narudžbi spomenute masonske lože. Proslavile su ga tri kolekcije sonata i concerti grossi koje je sam transkribirao za različite solističke instrumente. Autor je i teoretskih djela: Umjetnost sviranja violine (1751.), koji sadržava detaljne upute za sviranje violine u razdoblju sredine 18. stoljeća, Guida armonica (1752.), koja sadrži njegovu viziju harmonizacije brojnih primjera *bassa continua* te Umjetnost sviranja gitare ili citre (1760.), napisanu za instrument poznat kao „engleska gitara“, žičani instrument srodan citri kruškolikog oblika s tankom hvataljkom i deset žica od kojih su gornje četiri bile dvostruke.

Prvo glazbeno obrazovanje **Cešar-Auguste Franck** (1822. - 1890.) stekao je u rodnom Liegeu koji je u vrijeme njegova rođenja bio dijelom Kraljevine Nizozemske, nešto kasnije Belgije. Ovaj naizgled nevažan detalj donijet će Francku u dva navrata nevolje s birokracijom. U Pariz se cijela obitelj preselila po očevoj želji i naumu da za darovitog i već nagrađivanog mladog pijanista Cešara i njegova brata violinista organizira koncerte. Pariz je bio dobra odskočna daska svakom umjetniku koji se želio predstaviti publici i kritici te si tako osigurati koncertne angažmane po Europi. Budući da je Cešar tada imao belgijsku putovnicu, nije mogao biti primljen na pariški konzervatorij kao strani državljanin na nastavak školovanja sve dok nije uredio svoj status boravka u Francuskoj. Puno godina kasnije morat će odgoditi preuzimanje katedre profesora orgulja na tom istom konzervatoriju ponovo zbog dokumenata koje je tek naknadno uredio kako bi svjedočili njegovo francusko državljanstvo. Za Francka pripadnost francuskom kulturnom miljeu nikada nije bila sporna niti upitna. Često je u životu naglašavao kako se oduvijek osjećao Francuzom. Na koncertne podije stupio je već s dvanaest godina svirajući pred samim belgijskim kraljem Leopoldom I. Iako nagrađivan kao izniman mladi pijanist, koncertne angažmane nije dobivao lako. Slaboj posjećenosti i skromnoj zaradi zacijelo su kumovale razmirice koje je Franckov otac imao s glazbenim kritičarima, a oni su imali načina i volje kazniti pokazanu aroganciju. Sa svojih tridesetak godina Franck se odlučio povući u polutamu pariških crkvi i posvetiti orguljama. Kraći period bio je asistent orguljaša u crkvi Notre-Dame-de-Lorette, potom glavni orguljaš u Saint-Jean-Saint-François-au-Marais da bi naposljetku 1858. godine prihvatio službu u Bazilici Saint-Clotilde gdje ostaje do smrti. Novoj službi privukle su ga i tek izgrađene orgulje najvećeg graditelja orgulja 19. stoljeća Aristida Cavaillé-Colla (1811. - 1899.). Proslavljeni graditelj orgulja zauzima ključno mjesto u razvojnom putu orgulja jer je, kao inovator, unaprijedio njihov mehanički dio i time značajno unaprijedio kvalitetu i profinjenost zvuka kao i izvedbene mogućnosti. U znak naklonosti i poštovanja spram genijalnog graditelja koji je uz to bio i autor brojnih znanstvenih članaka i publikacija, Franck je puno putovao po Francuskoj promovirajući inovacije velikog majstora. Od tog je vremena Franckov umjetnički angažman vezan uz Baziliku gdje je do kraja života pratio bogoslužje i organizirao orguljaške koncerte na kojima je promovirao orguljaški koncertni repertoar. Suvremenici svjedoče kako je Franck bio čovjek blage naravi, pobožan i ljubazan prema svakom - okrenut duhovnom, vrlo vrijedan i predan radu. Razumljiva je stoga silna naklonost koju su prema njemu gajili njegovi studenti s pariškog konzervatorija gdje je predavao orgulje. Među njima su bili značajni skladatelji poput Vincenta d'Indijja, Ernesta Chaussona, Henrija Duparca i drugih. Okupljali su se oko Francka željni promjena i novih ideja. Ujedinjavala ih je potreba da naprave odmak od sveprisutne scenske glazbe i dominacije stranih skladatelja posebice Talijana te da francusku

glazbu, posebice instrumentalnu, obogate i podignu na viši umjetnički nivo. Godine 1871. zajedno s vodećim francuskim intelektualcima utemeljili su Société Nationale de Musique - društvo koje je promicalo djela mladih francuskih skladatelja. U organizaciji ovog društva praizvedena su i mnoga Franckova djela, ali ne uvijek s uspjehom. Franck, nažalost, nije doživio slavu i priznanje za svoj skladateljski rad. Kronologiju izvedbi prate često loše kritike i nezainteresiranost publike. Oratorij *Rédemption* je propao, kantata *Les Béatitudes* izvodi se izuzetno rijetko, oratorij *Rébecca* gotovo je nepoznat a jedina simfonija koju je napisao doživjela je propast zbog nemara orkestra i dirigenta. Ostatak opusa čini svjetovna kantata *Les Eolides*, opera *Hulde* i nedovršena opera *Ghiselle*.

Francuski klavirist, orguljaš, skladatelj i pisac **Camille Saint-Saëns** (1798. - 1835.) bio je, baš kao i Mozart, čudesno glazbeno nadareno dijete. Glazbenu je poduku savladavao s lakoćom a pokazalo se i kako se lakoća učenja prenijela i na ostale predmete tijekom općeg obrazovanja. Posebno je zanimanje gajio za astronomiju, arheologiju i filozofiju. Na pariškom je konzervatoriju istovremeno studirao klavir, orgulje, kompoziciju, orkestraciju i pjevanje. U periodu od 1861. do 1865. godine bio je profesor klavira na Institutu za crkvenu glazbu *École Niedermeyer*, gdje je studente poticao da, pored redovnog repertoara s djelima Bacha i Mozarta, sviraju Liszta, Berlioza, Gunoda, Schumanna i Wagnera. Među ponajboljim studentima bio je Gabriel Fauré s kojim će ga povezivati cjeloživotno iskreno prijateljstvo. U Fauréovu će domu Saint-Saëns pronaći nadomjestak izgubljene obiteljske sreće uzrokovane nesretnim gubitkom oboje djece. Godine 1871. osnovao je, zajedno s poetom i baritonom Bussineom te skladateljem Duparcom, *Société Nationale Musique* s nakanom afirmacije djela živućih francuskih skladatelja. Nakon dugogodišnjeg uspješnog rada društva Saint-Saëns će ga napustiti zbog neslaganja s mišljenjem većine kako bi trebalo izvoditi djela i drugih skladatelja koji nisu Francuzi. Saint-Saëns je skladao tijekom cijelog života i to u svim žanrovima 19. stoljeća, ali najviše uspjeha postigao je sonatama, simfonijama, koncertima i komornim djelima. Većinu opusa predstavljao je publici neumorno putujući Europom, Azijom te Sjevernom i Južnom Amerikom. Svugdje je bio dobro prihvaćen, čak i onda kada njegova djela nisu nailazila na osobit prijem kod publike, te je smatran najvećim živućim francuskim skladateljem. Za boravka u Rusiji susreo se s Čajkovskim a u Londonu je, nakon koncerta pred kraljicom Viktorijom, puno vremena proveo u biblioteci Buckinghamske palače proučavajući Händelove manuskripte. Proslavila su ga djela: *Karneval životinja*, *Dance macabre*, opera *Samson i Dalila*, *Drugi koncert za klavir*, *Prvi koncert za violončelo* te *Introduction i Rondo Capriccioso*.

HENRYK BLAZEJ (Poljska), *flauta*
TERESA KABAN (Poljska), *klavir*

E. Granados

Španjolski ples br. 5 Andaluza

Allegretto (Quasi Allegro)

izvodi: Teresa Kaban, *klavir*

F. Livadić

Dvije Mazurke

izvodi: Teresa Kaban, *klavir*

A. Ginastera

Tri argentinska plesa op. 2

Danza del viejo boyero (Ples starih pastira)

Danza de la moza donosa (Ples lijepe djevojke)

Danza del gaucho matreso (Ples neustrašivog odmetnika)

izvodi: Teresa Kaban, *klavir*

A. Dvořák

Sonatina op. 100

Allegro risoluto

Larghetto

Scherzo

Finale

izvode: Henryk Blazej, *flauta*

Teresa Kaban, *klavir*

G. Enescu

Cantabile and Presto

izvode: Henryk Blazej, *flauta*

Teresa Kaban, *klavir*

Henryk Blazej studirao je flautu na Muzičkoj akademiji u Krakovu kod profesora W. Chudziaka. Diplomirao je 1976. godine. Njegov izniman talent prepoznat je vrlo rano tijekom njegovih studentskih godina, te na nacionalnim flautističkim natjecanjima u Poljskoj. Neposredno nakon studija pozvan je da se pridruži ansamblu Capelle Cracoviensis, koji se specijalizirao za razdoblje musica antiqua. Njegova prva ploča dobila je sjajne kritike, te su uslijedili mnogobrojni koncerti u Poljskoj, širom Europe, na Srednjem i Dalekom istoku te u SAD-u. Često je snimao za radio i televiziju u Poljskoj, kao i izvan nje. Održao je niz posebnih majstorskih radionica u Velikoj Britaniji, Poljskoj i SAD-u. Od 1991. do 1995.

godine, zajedno s Teresom Kaban, Henryk Blazej djeluje kao umjetnički direktor Međunarodnog festivala glazbe u Sandomierzu, a od 1994. godine direktor je Međunarodnog festivala zaboravljene i ponovo otkrivene glazbe u Tarnovu. Teresa i Henryk redovito su i zapaženo održavali turneje po Europi, a oboje su postali poznati britanskoj javnosti kroz svoje učestale nastupe u svim glavnim koncertnim dvoranama u Londonu: Saint Martin in the Fields, Wigmore Hall, St. John's Smith Square, Purcell Room, te Barbican Hall. Teresa i Henryk vrlo rado sudjeluju na festivalima glazbe i glazbenim natjecanjima, osobito onima koji se odnose na komornu glazbu, gdje Teresa nastupa kao solistica ili zajedno s Henrykom kao član komornih ansambala. Oboje su mnogo nastupali u raznim emisijama na radiju i televiziji, uključujući "Recitale života", te snimali za mnoge producerske kuće, kako u Poljskoj, tako i u Italiji, Češkoj Republici i Velikoj Britaniji.

Teresa Kaban studirala je klavir na Muzičkoj akademiji u Krakovu kod profesora L. Stefanskog. Tijekom studija sudjelovala je na majstorskim tečajevima pod vodstvom R. Baksta i S. Askenasea. Diplomirala je cum laude 1977. godine. Još od svojih studentskih dana Teresa Kaban poznata je kao nadarena solistica, te je koncertirala u Poljskoj, u 19

europskih zemalja, na Srednjem i Dalekom istoku te u Sjedinjenim Američkim Državama. Od 1981. godine redovno se pojavljuje u gotovo svim glavnim koncertnim dvoranama u Velikoj Britaniji. Kao solistica i komorna glazbenica nastupila je u brojnim emisijama na radiju i televiziji u Poljskoj i inozemstvu. Održala je posebne majstorske seminare Chopinove glazbe u Velikoj Britaniji, Poljskoj i SAD-u. Od 1991. do 1995. godine, zajedno s Henrykom Blazejem, Teresa Kaban djeluje kao umjetnička direktorica Međunarodnog festivala glazbe u Sandomierzu. Od 1994. godine direktorica je Međunarodnog festivala zaboravljene i ponovo otkrivene glazbe u Tarnovu.

U skladateljskom opusu španjolskog klavirista i skladatelja **Enriquea Granadosa Campiñe** (1867. – 1916.) na osebujan se način reflektira bogatstvo španjolskog folklor. Rođen je u planinskoj provinciji Léridi, u pokrajini Kataloniji. Prvu je glazbenu poduku dobio od voditelja vojnog orkestra, ali je najviše napredovao uz Albéniza i Viñesa tijekom školovanja u Barceloni. Zahvaljujući financijskoj pomoći bogatog biznsmena Don Eduarda Condéa, dvije je godine proveo u Parizu učeći od uglednog klavirskog pedagoga Charlesa-Wilfrida de Bériota. Bériot ga je upućivao na izražajno tonsko oblikovanje radi čega će Granados u svojim djelima pridavati veliku pažnju pedalizaciji. Za oblikovanje Granadosova skladateljskog stila posebno je važan period koji je proveo učeći od katalonskog skladatelja i muzikologa Felipea Pedrella koji ga je još dublje uveo u čudesan svijet zaboravljenih melodija, ritmova i plesova Katalonije. Iako je bio naglašeno nacionalni skladatelj, nije želio svoj umjetnički status u kulturnoj sredini osigurati kao isključivo nacionalni skladatelj. Živopisni folklorni idiomi toliko prisutni u njegovim djelima, utkani su u skladbe ponajprije zbog ljepote a ne samo i jedino radi promocije nacionalnih interesa. Publika je znala prepoznati ovo iskreno skladateljevo nagnuće i s oduševljenjem je dočekivala izvedbe. Godine 1900. utemeljio je društvo ljubitelja umjetničke glazbe a godinu kasnije i svoju školu (Academia Granados), koja je bila važan nositelj katalonske kulturne scene. Kao skladatelj Granados je prvi veliki uspjeh doživio operom *Maria del Carmen* 1898. godine a slijedile su je *Danzas españolas* i klavirska suita *Goyescas* nastala prema Goyinim slikama 1911. godine. Kao izvrstan klavirist koncertirao je i svirao zajedno s izvođačkim velikanima svoga vremena: Thibaudom, Saint-Saënsom i proslavljenim katalonskim violončelistom Pablom Casalsom, bliskim prijateljem za kojeg je napisao nekoliko djela. Velika čast ukazana mu je pozivom iz Bijele kuće da održi koncert predsjedniku Woodrowu Wilsonu. Zla je kob htjela da propusti ukrcati se na izravni brod za Europu. Ukrcao se na sljedeći trajekt koji je, u Engleskom kanalu, torpediran od strane njemačke ratne podmornice

tijekom I. svjetskog rata. U želji da spasi suprugu koja je od siline udarca pala u more, skočio je za njom i oboje su se utopili.

Ferdo Livadić rođen je u Celju 1799., a umro u Samoboru 1879. godine. Glazbu je učio u Samoboru, a zatim u Zagrebu i Grazu gdje je studirao pravo. Svoje pravo prezime Wiesner pohrvatio je u Livadić. Živio je na svom imanju u Samoboru i rano je došao u doticaj s Ljudevitom Gajem. Oduševio se ilirskim idejama i hrvatskim narodnim napjevima. U svojim djelima, kao promicatelj nacionalne glazbe, Livadić se nastojao osloboditi stranih utjecaja. To mu je najbolje uspjelo u popularnoj budnici *Još Hrvatska ni propala*. Livadić je napisao oko 180 solo-pjesama, pretežno romanca. Svjestan ne samo svojih slabosti kao skladatelj već i povijesne važnosti svoga rada, Livadić je ispunio svoju zadaću u hrvatskom političkom i kulturnom životu prije dolaska Vatroslava Lisinskog kome je utro put. Radeći u pretežito njemačkoj glazbenoj sredini u Zagrebu, stvorio je uvjete potrebne za prihvaćanje hrvatskih djela Vatroslava Lisinskog.

Vrlo bogati skladateljski opus argentinskog skladatelja **Alberta Evarista Ginastere** (1916. – 1983.) čine djela za orkestar, koncert za solo instrumente i orkestar, djela za violončelo, za komorne ansamble, baleti, opere, kantate te pjesme i plesovi. Kako su njegovi mentori na Nacionalnom konzervatoriju u Buenos Airesu bili školovani u Europi, mahom na pariškom konzervatoriju, mladom su Ginasteri prenijeli tradicionalne europske glazbene vrijednosti što je uvelike odredilo njegov stilski razvoj. Rani skladateljski period obilježila je snažna prisutnost argentinskog folklor a te tradicionalnih vokalnih, instrumentalnih i plesnih formi. Iz tog su perioda i *Cinco canciones populares argentinas*, op.10 sa stiliziranim plesovima (*chacarero*, *zambe*, *arrrró...*). Velik dio opusa inspiriran je tradicijom *gauchosa*. Premda izvorno značenje riječi *huajco* jest siroče, jadnik i vrlo dobro pojašnjava težak život *gauchosa*, poljodjelaca i čuvara stoke na prostranim pampama, pojam gaucho s vremenom je poprimio značenje nacionalnog junaka koji kroz životnu borbu prikazuje sudbinu argentinskog naroda. Zadnju fazu stvaralaštva obilježila je upotreba suvremenih, avangardnih skladateljskih tehnika. Važan dio Ginasterina života je pedagoška i javna djelatnost voditelja visokoškolskih ustanova i organizatora kulturnog života sredine. Godine 1941. preuzeo je katedru na Nacionalnom konzervatoriju i Vojnoj akademiji Sveti Martin. Četiri godine kasnije prisiljen je odstupiti s dužnosti jer je bio jedan od potpisnika peticije za civilne slobode što mu Peronov režim nije oprostio. Kako su u domovini prilike bile loše, odlazi u Ameriku gdje s uspjehom predstavlja svoja djela gostujući na univerzitetima Julliard, Harvard, Yale i Columbia. U Argentinu se vraća 1947. i sudjeluje u osnivanju Konzervatorija glazbe i kazališnih umjetnosti pri Nacionalnom univerzitetu La Plate, ali zbog ponovnog pritiska režima

napušta sve funkcije na spomenutom konzervatoriju prihvativši poziv Katoličkog univerziteta. U Europu prvi put putuje 1951. godine na poziv umjetničkog vijeća frankfurtskog festivala gdje su njegova djela izabrana u službenoj selekciji festivala. Ostatok života Ginastera je proveo skladajući, putujući i organizirajući aktivnosti Centra za visoke studije pri Institutu Torcuato di Tella u Buenos Airesu. Za svoj rad primio je počasne doktorate univerziteta Yale i Temple te nagradu UNESCO-a.

Češki skladatelj **Antonín Leopold Dvořák** (1841. – 1904.) široj je publici poznat po Devetoj simfoniji u e-molu „Iz Novoga svijeta“, Gudačkom kvartetu br. 12 u F-duru, op.96 „Američki“, operi *Rusalka* te Koncertu za violončelo i orkestar u h-molu, op. 104. Uz spomenuta djela, autor je i oratorija, simfonijskim poema, koncertnih uvertira, djela za klavir, vokalne lirike i komorne glazbe. Zahvaljujući kantoru Josephu Spitzu koji je zarana uočio Dvořákov talent, započinje učiti violinu. Vrlo brzo je napredovao te se bez problema aktivno uključio u mjesni glazbeni život kao violinist u mjesnoj crkvi i kao član lokalne skupine glazbenika koji su u svim prigodama uveseljavali mještane polkama, mazurkama, marševima i valcerima. S dvanaest godina došao je u češke Zlonice gdje je, osim njemačkog jezika u redovnoj školi, uz kantora Antonina Liehmanna učio klavir, orgulje i glazbenu teoriju. Najviše je napredovao na praškoj orguljaškoj školi gdje je, uz izvrsne mentore, učio kontinuo, harmoniju, modulaciju, improvizaciju, fugu i kontrapunkt. Budući da je Prag imao bogat kulturni život, mladi je Dvořák mogao uživati u izvedbama djela Beethovena, Schumanna, Wagnera pod dirigentskom palicom Franza Liszta i Hansa von Bülowa. Dakako da će ovo dragocjeno iskustvo utjecati i na njegov skladateljski stil. Godine 1859. pridružio se sastavu Karela Komzáka svirajući na balovima i restoranima. Bio je to dobar izvor prihoda u vrijeme besparice za izvrsne glazbenike koji će od 1862. godine, nakon otvaranja prvog češkog teatra u Pragu, postati jezgrom orkestra. Na repertoaru novoosnovanog teatra, do dolaska Smetane na mjesto šefa dirigenta koji na scenu postavlja slavenske skladatelje, bila su djela Mozarta, Webera, talijanskih opernih majstora Rossinija, Donizettija, Bellinija i Verdija. Uporedo s radom u orkestru, Dvořák sklada. Zahvaljujući angažmanu novinskog urednika i Smetanina učenika Ludevita Procházke, Dvořákova djela se sve više izvode i izvan granica Češke. Nezadovoljan ishodom natječaja na kojem mu nije dodijeljena stipendija za nastavak studija s Lisztom u Weimaru, uništava velik broj djela odlučivši se za stvaralački zaokret. Ishod su bila djela kojima je privukao pažnju publike i poštovanje kolega. Brahms je bio oduševljen a od 1878. Dvořákova djela su na stalnom repertoaru međunarodnih pozornica. Godine 1883. prihvatio je poziv da u Londonu dirigira svoja djela, među ostalima *Stabat mater* na festivalu u Birminghamu. Bio je to početak naklonosti i interesa koje će engleska publika godinama

pokazivati za njegova djela. Rastuća slava donijela mu je financijsku neovisnost, priznanja i nagrade (počasne doktorate univerziteta u Pragu i Cambridgeu). Predsjednica američkog konzervatorija u New Yorku, supruga imućnog industrijalca i mecena glazbenika, Jeannette Thurber, pozvala je Dvořáka u Ameriku. Dvořák je američkoj publici bio poznat i prije no što su ga imali priliku vidjeti. Godine provedene u Americi bile su ispunjene istraživanjem identiteta američke glazbe na koji je najviše utjecala glazba crnog roblja. Sonatinu op.100 za violinu i klavir napisao je za boravka u Americi 1893. godine s namjerom, kako je sam rekao, da napiše nešto melodično i jednostavno.

Veliki rumunjski skladatelj, violinist, dirigent i pedagog **George Enescu** (1881. – 1955.) zacijelo je bio veliki perfekcionista. Možemo to zaključiti na osnovi malog broja objavljenih djela i nekoliko stotina nedovršenih koja se nalaze u njegovom muzeju u Bukureštu. Poznato je kako je vlastite skladbe i nekoliko puta revidirao prije no što je dopustio njihovo javno izvođenje. Pored spomenutog razlog je i u nedostatku vremena jer Enescu je, kao jedan od najvećih violinista svog vremena, često bio na koncertnim turnejama kako bi svirao i dirigirao. Prve je skladbe napisao s pet godina, a Konzervatorium der Gesellschaft der Musikfreunde u Beču upisao je sa sedam godina. Po završenom studiju odlazi u Pariz gdje zajedno s kolegama Ravelom, Koechlinom i Thibaudom uči kompoziciju kod Masseneta i Fauréa. I nakon diplome ostaje u Parizu gdje živi i radi kao član komornih ansambala među kojima je i popularni Enescu kvartet. Redovito se vraćao u Rumunjsku te je aktivno sudjelovao u organizaciji kulturnog života osnovavši simfonijski i filharmonijski orkestar te prvu nacionalnu operu. Prvi svjetski rat zatekao ga je u Rumunjskoj gdje se i zadržao do njegova kraja dovršavajući vrlo uspješnu operu Edip koja će, zbog mnogih koncertnih i organizacijskih obaveza, biti izvedena tek 1936. godine u Parizu. Razdoblje između dva rata obilježio je boravak u Americi gdje je puno svirao i dirigirao američkim orkestrima. Zacijelo je ostavio odličan dojam jer su razmatrali ponuditi mu mjesto šefa dirigenta njujorške filharmonije gdje bi naslijedio Toscaninija. Zbog Staljinove diktature neposredno nakon II. svjetskog rata Enescu prihvaća poziv iz Londona i odlazi u Englesku gdje s velikim uspjehom predstavlja svoja djela. U ranim ozbiljnijim radovima vidljiv je utjecaj Schumanna i Brahmsa dok zreliji radovi pokazuju utjecaj Fauréa i pariške škole. Pa ipak, tijekom školovanja izvan domovine, izložen različitim kretanjima u europskoj glazbi, Enescu nije zaboravio na prelijepi rumunjski folklor. Najzamjetniji je u Rumunjskoj poemi i u Dvije rumunjske rapsodije. Ostatak opusa čine tri simfonije i tri orkestralne suite, svega dva gudačka kvarteta, sonate za violinu, violončelo i klavir solo, nekoliko pjesama i djela za komorne ansamble.

Ulica dr. Ante Starčevića 2
53 000 Gospić
091 597 25 26
e-mail: ggf@gospic.hr
www.ggf.hr
Žiro račun: PBZ 2340009-1110110176
Gospički glazbeni festival je neprofitna udruga

IZDAVAČ	Udruga Gospički glazbeni festival
ZA IZDAVAČA	Blanša Jovetić
UMJETNIČKI RAVNATELJ	Tvrtko Sarić
TEKSTOVI O SKLADATELJIMA	Blanša Jovetić
LEKTURA	Tatjana Kreštan
GRAFIČKA PRIPREMA	Alegria d.o.o.
TISAK	Tiskara Kasanić
NAKLADA	500 primjeraka

Ciklus koncerata *14. gospičko glazbeno ljeto* ostvaren je uz suradnju i potporu:

Ministarstva kulture Republike Hrvatske
Poglavarstva Grada Gospića
Pučkog otvorenog učilišta „Dr. Ante Starčević“
Privredne banke Zagreb
Hrvatske elektroprivrede

MEDIJSKI POKROVITELJ
Županijski radio Radio Gospić.

SPONZORI:
Hotel „Ante“, Foto i video studio DANI-FOTO.

GOSPIČKI
GLAZBENI
FESTIVAL

www.ggf.hr